

האיש בעל הגב הרחב

חלומי של כל אדם הוא שעם פרישתו מתפקידו יתברר כי אין לו מחליף. חלום זה מתגשם עתה אצל מנהל חטיבת החדרי שות בטלוויזיה, **דן שילון**. שילון שולט למעשה בכל הסיקור הפורליטי של הטלוויזיה, נושא רגיש ביותר החשוף ללחצים מכל הסוגים. רגישות זו עולה עתה, מאחר שצפויים ללחצים פוליטיים חזקים הרבה יותר מצד ממשלת הרליכר, שילכו ויתריפו בהדרגה.

שילון גילה מתפקידו כי שילונים בלתי רגילים למרות שאינו אדם פוליטי, גילה כושר נדיר לעמוד מול לחצים פוליטיים מכל הסוגים, הוא לא נבהל מגדולי הדיינה, נתן גיבוי מלא לעובדים שהסתבכו עם גורם פוליטי זה או אחר. הסתבר כי שילון גדליהמדים מסוגל לספק לעובדיו גב חזק.

מכיוון ששילון הוא בעל אישיות אלימה, והוא מסוגל לשפסף את פני עובדיו בעפר ולדרוך עליהם לפני שהוא מחזיר אותם למקומם, עלול היה להיות בלתי-רפואלרי אצלם. לולא אותה תכונה שהכל הכירו ב-חשיבותה.

רמזולף אין, עכשיו נאם התפקיד על שילון, והוא רוצה לפרש ממנו. יעדו: תפקיד כתב-טלוויזיה בניו-יורק, במקומו של יורם רונן.

הצרה היא שלא נראה באופק שום מחליף המסוגל לספק למחלקה גב רחב דומה.

חיים יבין, המועמד הראשון לתפקיד, אינו מסוגל — לדעת אנשי הרטלוויזיה — לספק גב דומה. יבין הוא מגיש-חדשות בחסד, ובאמצעות-הברית היה בודאי מקבל שכר שנתי בסדר-גודל של יש ספרות, בדולארים. אולם אף הוא אדם פוליטי, ולדעת חברי ועשה טעות גדולה אם יפרוש מן התפקיד שבו אין לו מתחרה, כדי לקבל תפקיד אחר שבו הוא עלול להיכשל.

יעקב אחימאיר, המועמד הרטיבני השני, טובל מבעיות אחרות. יחסיו עם מנחם בגין הם דו-משמעיים מאד. יעקב קוב הוא בנו של אבא אחימאיר, מנהיג האגף האקטיביסטי הקיצוני של תנועת ז'בוטינסקי, שגם בגין היה מקורב אליו. משום כך ציפה בגין כי אחימאיר-הבן ישרת אותו נאמנה, ונהיה כאשר צפייה זו לא נתמלאה. לאחיאמיר יש גם בעיות ביחסיו עם עובדים אחרים, בשל אופיו המופנם והמוסגר.

גם בין השמות האחרים שהועלו אין מועמד אידיאלי. **שימרון גרטר** נחשב כבעל מצב-רוח מתחלפים. **גידעון לב**, **ארי**, שמש הוזכר, נחשב כאיש התוץ שלא יתקבל על-ידי הוותיקים. הדבר היחיד הברור, בינתיים, הוא שפרישתו של שילון מחלישה עוד יותר את מעמדו של מנהל-הטלוויזיה, **ארנון צנן קרמן**, שהיה בעל-בריתו, ומוזקת את מעמדו של יריבו, מנכ"ל הטלוויזיה **יצחק ליבני**.

על הגר

מצלמה נסתרת לישראל

אחרי שהחליטו בטלוויזיה הישראלית לשכוח מהרעיון של תוכניות מצלמה נסתרת (קאנדיד קאמרה) בגלל "שהקלה הישראלית לא אהבה שצוחקים ממנו", רכשה הטלוויזיה להקנה סידרת תכניות אמריקאית מצויינת ומשעשעת ביותר. התוכנית נתייה החל חצי שעה ותשודר אחת לשבועיים, בתל בחודש ינואר ובמבר הקרוב. אחרי שהקלה הישראלית ילמד שלא לפחד מהמצלמה הנסתרת, ייתכן שהתהיה פתיחות גדולה יותר לצלם גם בישראל תוכנית דו-מה, המאיימת להיתח אחת הפופולריות ביותר של הטלוויזיה.

גלי-צה"ל עניקו תארים

"תו הזהב" — זהו שם המופע הגדול שיופס על-ידי גלי-צה"ל לסיכום שנת הסימונאות העברית. המופע ייערך בהיכל-התרבות בתל-אביב, במתכונת טכני העניקת פרסים המקבילים בחו"ל. הוא ייערך לראשונה בהיקף שכזה. המופע ידמעו הפזמונים שזכו להגיע למקום הראשון במצעד, על-ידי הזמרים המקוריים, ובליוי תזמורת גדולה. כמרי השנה נבחרו **אילנית וצביקה פיך**.

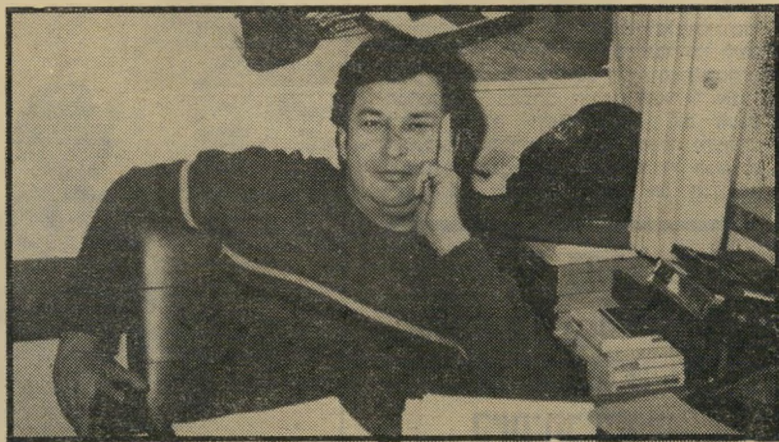
11 - 1...?

מה מפחיד יותר: מצלמות הטלוויזיה או אמא אילנה מועד-ההורים של בית-הספר תל-נורדוי? הבהירה באמת קשה, אך נראה שצירופם של השניים מהווה כוח-מחץ אדיר. הוא הצליח לנפץ את תדמית הרביטחון-העצמי הרדיפונו ביותר בארץ — זאת של גידעון לביארי.

לביארי, מויע ומתאמץ מול מצלמות על-יכותרת (6/9), היה חיוני מעוררת-מים. ממש היפוכו הגמור של הבאס העמוק והשלו המוכר שלו ברדיו. גידעון לביארי יצר סיגנון ברדיו. ראיונותיו, הערוי כים בדרך-כלל בצורה נבונה ואינטיגני-טית, מבוססים על העיקרון של מינימום התערבות המראיין ומכסימום מוגולוגים של המראיין. תפקיד המראיין הפך ברדיו לתפקיד של מנחה, כמעט מוסוה, כשהתערבותיו הקצרות וקולו המיוחד משמשים מעין ליווי-רקע או נעימת-ביניים. אומנם, סיגנון זה גם יצר לו קלישאות משלו, חלקן מגוחכות, (מי אתה — אדוני ראש

אך לא בזכותו של המנחה ולא בטובתו. אמא אילנה וילנר מבית-ספר תל-נורדוי הצגינה עימות, שני לאותו היום, עם ראש עיריית תל-אביב מר שלמה להט. בבוקר נפגשו השניים בשערי בית-הספר, כאשר ראש העיר הופיע, עם מיסטר"ה" (שוטר אחד) למנוע לימודים בכיתה ז' ולתבוע הפעלת הרפורמה והחוק. בערב נפגשו שוב באולפן הטלוויזיה, וכולם ראו מי כאן חזק יותר: המין החלש הביס ללא קושי גם את המנחה וגם את היריב. אפילו הבמאי התבלבל.

כשהופיעו דמויותיהם של גברת וילנר ושל ראש העיר על המסך החלו תמונות של קלונאפ לקפוץ בוז אחר זו בחיתוכים עצבניים: הופ — אמא אילנה, הופ — ראש העיר, הופ — שוב אמא אילנה וזהו, כי אחרי-כן כבר קשה היה לראות או לשמוע דבר אחר מלבדה. אמא אילנה השתלטה על התוכנית, והמנחה איבד שליטה. בתוסף עיקבי ונימוץ הגנה הגברת על זכר תה להתבטא, ומשהניחה לבסוף למר להט האופק לפנות את פיו נשמו כולם לרווח זה.

מנחה לביארי
הבאט לא נראה

גידעון לביארי לא התערב בהתרחשות החיה והתעשת תזאת — לפי מיטב הסיגנון שעלה הוא אמון. אבל בהעדר הנחיה ממשית התקבלה תמונת-מצב מגוחכת ורישיתית. כך, למשל, לא היה ברור כלל מדוע וכיצד לקחה קבוצת הורים את החוק לדיה, ומה בדיוק יש להם נגד הרפורמה; מה המייוחד בבית-הספר תל-נורדוי ומה רע בגימנסיה הרצליה ובכלל, איזו מין אינטגרציה היא זאת בין רחוב סירקין שר בצפון תל-אביב לבין רחוב ז'בוטינסקי שר בצפון תל-אביב? הוויכוח הסתיים בהצהרת קוטביות. ראש העיר אמר: "לא יהיו לימודים!" אמא אילנה, שהיתה מוכרתה לומר את המילה האחרונה, הויעה ש"היו גם יחיו" והמנחה חתם בכאס מבוויי: "נראה..."

את לונדון! לאחר ההנחיה המאכזבת הזאת התחילו כולם להתנגעע לירון לונדון ולחשוש מאכסרמונים נוספים. ככה זה קהל בוגדני, יום שינאה — יום אהבה העיקר שהיה גיוון, אבל אייפסר לדרוש גיוון סתמי. לא בכל מחיר. וכששב ירון לונדון למישלס הכותרת שלו ביום ה' בי ערב, נעשתה התשוואה מאלה. מה שעושה את ירון לונדון בטלוויזיה — איננו הביטחון העצמי שלו. להיפך. נישקו הסודי הוא אותה הבעה של תימהון ילדותי, כשל מיהו המגלה דברים לראשונה. בחסות הרמאה הנערי הגבוך הזה הוא יכול להרשות לעצמו לשלוק מן השרולו חציים קטנים מורעלים ולשגר אותם בחיוך של ילד-טוב מועד. המישטר להעבר שלמה הילל. כזה היה, למשל, הסקופ שלו בקשר למידת הרחמים ליהושע בן-ציון (שהיה השופט הצבאי הראשון שדמתל לעונש מוות — את חיג'אוי).

ירון לונדון אמנם לא נראה בטוח בעצמו, אך הוא נשמע כזה. אצל גידעון לביארי זה היה בדיוק ההיפך. פראדוס רדיו-טלוויזיוני מזור, שממנו אפשר רק להסיק כי הבעיה של על-יכותרת בכל-זאת איננה יותר-מדי-ירון-לונדון, אלא פשוט יותר-מדי-על-יכותרת. ירון לונדון יכול, מצדדי, לתמשך להחזיק בתיחות במישלס שלו, שרק לא יותר על הגיטאר ריטט עם הקאסט והשיניים הבלוטות.

תדמית חדשה

ליד השוב

יש גם הפתעות טובות לפעמים. במוקד האחרון (8/9) אירחו אהוד יערי ויעקב אחיאמיר את שר הביטחון, עזר וייצמן, וייצמן, הפעם בחולצה אורחית, בלי כופי תות אפילו, דיבר בינום ושב להיראות ולהישמע כאיש-צבא מיקצועי העוסק בנשאים שהוא בקי בהם. חסל סדר מערכת בחירות ויחסי ציבור. עכשיו עובדים.

היה זה הראיון הראשון שנתן השר בי ענייני משרדו מאז נבחר לתפקידו. הרמאיינים היו מסוקרנים מאד, גם הצופים. במיוחד אותם שהכירו את הוויכוח של עזר וייצמן עבר להניח יותר ויותר של עם שפע של עקיצות פוליטיות ומכות מתחת לחגורה.

אלא שעזר הפתיע את כולם. הוא היה רציני מתמיד, אפילו מתוך קצת. דיבר רק לעניין ולא נגרר לשום פרובוקציות. נראה שהוא מבקש לבנות לעצמו תדמית חדשה לחלוטין, והוא עושה זאת בהצלחה. לא עוד מתעסק בפוליטיקה לשמה אלא בי ענייני צבא, עד כי לרגעים נשמע יותר כרמטכ"ל מאשר כשר-ביטחון.

רמיוות רקות. אהוד יערי גילה פעמי לוח נמרצת וניכר בו שהתכוונן היטב לפגישה. באמתחתו היה מלאי של שאלות ספציפיות, אך עזר לא התחמק מהן, וכאשר התחמק — הסביר מדוע ודווקא נשמע משכנע. כך למשל, סירב לדון בנושא הרמטכ"ל הבא. בטענה שאין זה נושא לדיון ציבורי. מן השאלה המביכה על סמים בצה"ל עבר לנושא העקרוני יותר של חשיבות המישמעת בצבא. כל ניסוחיו היו זהירים מאד, שקולים מאד ופשוטים.

השר הבטיח להמשיך לתקן את מחדלי המלחמה האחרונה, ולא טרח להשמיץ את מי שלא סיים לתקנם עד כה. הוא ביקש וגם הצליח להיראות כאיש המקדיש את מיטב זמנו למישרד שלו ולענייניו, לא עושה רוח, לא מתפור וגם הודה שהיה מעדיף כי כל שר יתרכז רק בענייניו שלו. אם ישמע וייצמן אייפעם על המתרחש במישרד-החקלאות — הרי לא מצא לחיך לרמוז על כך רמיוות עבות מדי.

יעקב אחיאמיר ניסה בעדינות לערער את שלותו של השר ולתת דברים בפיו: "האומנם, כיושבים בממשלה לא מסתבר כי יש דברים שקל יותר לומר אותם מאשר לבצע אותם?" התקבל הרושם שאחיאמיר ממש מאשים את שר-הביטחון בכך שאין די התנהלות ובכך סייע למראויין לבסס לעצמו את התדמית המאופקת והמתונה שלו. כשנשאלה השאלה הבלתי-ימנעת ב דבר אפשרות הפעלת הצבא נגד גוש-אמונים ניסה השר להתחמק מתשובה, אך אהוד יערי הנמרץ לחץ עליו וחזר על השאלה שוב ושוב בנוסחים משתנים. לבסוף נעתר המראויין, וענה בקיצור: "אם ממי שלת ישראל תחליט, ייוטל עלי לבצע — אבצע." דברים שאינם משתמעים להרבה פנים.

בסיום שאלו את עזר אם התיה מילחמה בשנה הבאה וכולם ציפו שיעשה שרידים כשם שעשו לא פעם שריביטחון ורמטכ"לים שקדמו לו, כשנשאלו אותה השאלה, אבל עזר לא השויק, לא גלש לעתידות ולא השתמש בשאלה כדי לשגר שדריי איום למדינת השכנות.

אפרויות היוזבת, משהו קרה לו. לא ברור כיצד ומתי. אולי בגלל ההיעדרות הארוכה ממסך הטלוויזיה, ואלו גלגל גם זה היה מתוכנן. אדם שרכש לו נישיון מאלף שכה בכח-שיצבור במערכת הבחירות הר אחרונה — ודאי מודע לחלוטין להשפעת היעדרותו מעין הציבור כמו גם להשפעת השיבה אל המסך, בתוכנית-יחיד, לאחר היעדרות ממושכת ופרוס השנה החדשה. תדמית חדשה מתוכננת, או תדמית חדשה ברוח-הנסיונות — התוצאה זהה.

חשיבותו של הראיון הזה עם שר-הביטחון טחון היתה בעצם איתו אפרור וחסרי-כריזמה וטוב שכזה היה. זה מעורר רעיונות חזיק ביות לשנה שוליה לא תהיה תקוה אחרי ככלות הכל, למרות תחויות הפסימיסטים. שנה טובה.